TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Englannin kivihiilenkaivajien lakko

Viikko sitten me osotimme näillä palstoilla ne yleiset syyt, jotka johtivat Englannin kivihiilenkaivajat maailman unionistisen liikkeen suurimpaan ja valtavimpaan lakkoliikkeeseen. Lakko laajenee päivä päivältä ja kärjistää yhteiskunnallisia ristiriitoja tuossa maailman kapitalismin emämaassa. Hiilenkaivajia väitetään Englannissa olevan kaikkiaan 1,206,000 ja kaikki ovat lakossa. Mutta hiilen tuotannosta ovat riippuvaiset kaikki muut teollisuudet ja lakko aiheuttaa koko tuotantokoneiston pysähtymisen. Muutamat oloja tuntevat väittävät, että kivihiilenkaivajien lakkoutuminen kuuden viikon sisällä saattaa työttömäksi vähintäin kolme miljoonaa työläistä.

Mutta lakkoliike ei rajoitu ainoastaan yhdelle tuotannon alalle. Kuletustyöläiset ovat menossa lakkoon. Ennen kuin tämä on painettu, voi lakko käsittää jo useita miljoonia työläisiä muilta teollisuuden aloilta. Suur-Britannian pelätty "leijona" on taas havahtunut, se nousee uhkaavana ja vapisuttaa maailmanvaltakunnan sydäntä.

Nykyisilla lakoilla on aivan toisenluontoinen sisältö kuin tähänastisilla lakoilla. Porvaristo näkee nykyisessä liikehtimisessä vallankumoukselliseen sisällön. Eikä se ole pelkkä harhakuva. Paljon suuremmalla syyllä nyt kuin 1910 Englannin porvaristo jännittää poliittiseen peliin kouluuntunutta järkeään. Kysymys on vain siitä riittääkö vanhan ketun viisaus sittekään. Lakkoliikkeellä on laaja yhteiskunnallinen sisältö. Se on taistelua imperialistisen valtapolitiikan johtavia periaatteita vastaan ja sellaisena taistelua koko kapitalistista järjestelmää vastaan. Ja tämän käsittäen politikoimiseen ja kompromisseihin tottunut porvaristo ja hallitus on varustautunut ankarasti. Muuan uutinen kertoi, että kaikille tärkeimmille kivihiilialueille on strategisille paikoille kuletettu ja sijoitettu maailmansodan läntiseltä rintamalta tuotuja tänkkejä ja muita välineitä. Pansariautoja on asetettu liikkeelle niinikään lakon varalta. Porvaristo tarvitsee vähän kättä pitempää "leijonaa" vastaan. Jokohan kävisi niin, että viisas englantilainen myöntymispolitiikka myöntäisi lyijyä huomattavammassa määrässä työläisten rintoihin todistukseksi Englannin kapitalistien "politiikan paremmuudesta".

Hiilenkaivajien lakkoutumisen seuraukset eivät rajoitu ainoastaan Englantiin. Englannin hiilituotannosta ovat suuressa määrin riippuvaiset seuraavat maat: Ranska, Espanja, Portugali, Italia, Hollanti, Belgia, Ruotsi, Norja ja osaksi myöskin ne uudet valtiot mitä Keski-Europan eteläosaan on muodostettu. Kivihiilen lähetyksen keskeytyminen Englannista aiheuttaa näissä maissa teollisuuden pysähtymistä, työttömyyttä ja kärjistää luokkien välisiä suhteita. Työväenluokka kaikkialla käyttää hyväkseen kriisiä ja valmistautuu taisteluun ei ainoastaan hiilenkaivajien puolesta Englannissa, mutta myöskin omien vaatimuksiensa puolesta kansallisia riistäjiään vastaan.

Ottakaamme esim. Ranska. Ranska tarvitsee hiiliä nykyään noin 65 milj. tonnia vuodessa. Sen tuotanto oli 1914 41 milj. ja nykyään se on 28 miljoonaa tonnia. Rauhanneuvotteluissa Englanti lupasi myydä Ranskalle 1,500,000 tonnia kuukausittain siihen asti että sen omat kaivannot on saatu tuottavaan kuntoon. Mutta Englannin tuotanto-olot eivät ole tehneet mahdolliseksi lähettää Ranskaan kuin 750,000 tonnia kuukausittain. Ranska saa noin 100,000 Belgiasta ja 500,000 tonnia Yhdysvalloista. Saksa ei ole voinut täyttää rauhansopimuksessa määrättyä summaa hiilen luovuttamisessa Ranskalle. Koko Ranskan teollisuus on yhä suuremmassa määrässä joutunut riippuvaiseksi ulkomailta saatavasta kivihiilestä ja jos taas Englannista saantimahdollisuudet loppuvat, niin vähän Ranska nykyisten olojen vallitessa kykenee teollisuuttaan käynnissä pitämään muista maista saatavalla hiilellä. Siitä huolimatta katsellaan Ranskassa Englannin kivihiililakkoa välinpitämättömästi.

Välinpitämättömyys johtuu seuraavasta: Nykyään maksaa kivihiili Englannin kaivantoseuduilla 33 shillingiä ja 3 penciä ($7.98), josta 24 shillingiä ja 3 penciä ($4.82) menee työläisten palkaksi. Mutta Ranska ja muut ulkomaiset ostajat joutuvat maksamaan kivihiilestä kolme kertaa tämän hinnan hallituksen asettaman kivihiilen verotuksen johdosta. Tämän kautta hallitus saa 66,000,000 puntaa ($330,000,000) vuosittain. Englannin hallitus rikastuttaa näin maansa kaivantojen omistajia ja kiskoo veronsa kivihiilen ulkomaisilta ostajilta ja se kyllästyttää ranskalaisia. Ranskassa selitetään, että englantilaisten hiilenkaivajien tarkotuksena on kohottaa työläisten palkkoja niin, että hallituksen vuosittainen voitto supistuisi johonkin pienempään summaan. Mutta sellainen merkitsisi Englannissa verojen nousemista muilla aloilla ja se koskisi taas pääomanomistajia kipeästi yleensä ja siitä syystä hallitus vastustaa työläisten liikettä palkkojen kohottamiseksi ja kivihiilestä saatavan voiton pienentämistä. Kun työläisten vaatimuksiin sisältyy myöskin kielto kivihiilen hinnan kohottamisesta yli määrätyn rajan, niin hinnan kohottamisen kautta ei päästäisi kiskomaan hiilestä suunnatonta voittoa kotimaisillakaan markkinoilla.

Englannin kapitalistiluokka on viime vuosien aikana joutunut mukaantumaan yhä epäedullisimpiin oloihin mikäli kysymyksessä on kaivostyöläisten riistäminen. Vuonna 1913 kaivannoissa työskenteli 1,100,000 työläistä jo vuotuisen tuotannon määrä oli 287,000,000 tonnia, mutta nykyään työskentelee näissä 1,206,000 työläistä ja tuotannon määrä on paljon vähemmän, vain 240,000,000 tonnia. V. 1914 mainarien keskimääräinen palkka oli $1.70 ja nykyään se on $4.38 päivässä, kuten muuan porvarillinen kirjeenvaihtaja selittää. Kapitalistit ovat kykenemättömät kiristämään työläisiä millään keinolla. Kaivostyöläiset ovat tulleet itsepäisiksi, ovat tulleet oman arvonsa tunteviksi ja niiden alistaminen kapitalistiseen komentoon on mahdoton. Unionistisen liikkeen sisällä on tapahtunut sodan aikana tuntuva muutos. Työpaikkakomiteat ja työpaikkajärjestöt ovat ottaneet valtavan tehtävän vanhoillisten unioiden virallisten johtajien käsistä itse työväenjoukoille. Ja johtajat, vaikka ne haluaisivatkin kompromisseja, ovat kykenemättömiä hallitsemaan asemaa.

Englannin hallitus vaaraa peläten on tilannut Amerikasta 150,000,000 tonnia kivihiiltä. Mutta Bostonin tokkatyöläiset ovat jo päättäneet, että he eivät tule lastaamaan hiililaivoja Englantiin. Samoin tehdään New Yorkissa. Joidenkin eteläisten satamien työläisten suhtautuminen asiaan on vielä kyseenalainen. Eikä Yhdysvaltain hiilituotannon nykyinen tila tee mahdolliseksi jatkuvaa hiilen lähettämistä Englantiin. Kun Englanti on joutunut lopettamaan hiilen lähetyksen Ranskaan ja muihin maihin, tulevat ne sitä enemmän kysymään sitä Amerikasta.

Tämänluontoisia kansallisia ja kansainvälisiä kysymyksiä kiertyy Englannin lakkoliikkeen ympärille. Se repii kamalasti koko kapitalistisen talouden perusteita Europassa.

— Marx sanoo eräässä vallankumousopetuksessaan, että työväestö väliin pysähtyy tehtävänsä valtavuuden edessä. Niin on nyt käynyt Italiassa, jonka työväki ei jatkanut tehdasvaltaustaan täyteen vallanottoon, vaan tyytyi kontrolli-lain kompromissiin.

Mutta Marx jatkaa, että sitten tulee hetki, jolloin peräytyminen ei ole mahdollinen, vaan itse olot huutavat: nyt on tanssittava.

Se hetki on tuleva Italiankin työväelle.

TYÖLÄISTEN UUTISTOIMISTO VAURASTUU

Amerikan työväenlehtien uutistoimisto "The Federated Press" ei ole vielä vuodenkaan vanha, mutta lyhyellä olemassaoloajallaan se on tyydyttänyt parhaimmatkin toiveet ja on muodostunut pysyväiseksi laitokseksi. Yrityksen alottajat tuskin uneksivatkaan sellaisesta menestyksestä niin lyhyellä ajalla. Alussa välitti uutistoimisto tietoja vain muutamille työväenlehdille, enimmäkseen kotimaisia työväenliikettä koskevia uutisia — nykyään kuuluu littoon toista sataa työväen- ja maanviljelijäin lehteä Yhdysvalloissa ja useita sanomalehtiä ulkomailla, kuten Canadassa, Australiassa, Uudessa Seelannissa, Mexicossa ja Englannissa. Nykyään on jo suoranainen uutisvälitys järjestetty näiden maiden kanssa ja parhaillaan järjestetään uutistoimistoja Europan mannermaalle. Pian saatanee Federated Pressin välityksellä suoranaisia sähkösanomauutisia Europan tärkeistä tapauksista säännöllisesti. Nyt jo on Federated Pressin välityksellä saatu Neuvosto-Venäjän radiogrammeja Kristianian kautta ja kun toimistot saadaan järjestettyä, saadaan tiedonvälityskin säännöllisemmäksi.

Toverí tulee myös käyttämään hyväkseen Federated Pressin kaapelitietoja niin pian kun asiat saadaan järjestettyä ja silloin voimme välittää lukijoillemme todellisia ja värittämättömiä uutisia nopeasti mailman tärkeistä tapahtumista.

Federated Pressin palveluksessa on jo melkoinen armeija eteviä kirjeenvaihtajia mailman eri kolkilla. Sen välittämät uutiset ovat olleet puolueettomia ja totuudenmukaisia, käsittäen asiallisesti kaikkien kansanliikkeiden ilmenemismuotoja ja valaisten työväestölle tärkeitä tapahtumia. Näiden ominaisuuksiensa kautta Federated Press voittaa päivä päivältä suurempaa luottamusta kansanjoukoissa ja muodostuu parhaimmaksi ja suurimmaksi uutisvälityslaitokseksi koko maassa. Uutistoimisto on joutunut hallitusherrain pannaan, mutta senkin kautta on Federated Pressin vaikutusvalta vain lisääntynyt.

"KAVALAA PUREMISTA"

Tällä otsikolla kirjottaa Työmiehessä nimimerkki S. pitemmän kirjotuksen Raivaajan nykyisestä toimitustaktiikasta. — Lainaamme siitä muutamia kohtia, koska meistäkin näyttää, että liiallinen hermostuminen "suuntansa" puolesta tahtoo Raivaajan toimittajilta viedä kokonaan asioiden esittämistavassa tarvittavan arvostelukyvyn. Heidän innostuksensa rumiin viittailuihin, menee jo niin pitkälle, että yksinpä siinä Nuortevan kirjeotteessa, joka äskettäin meidänkin lehdessämme julkaistiin, he näkivät jotain salaperäistä ja jotain kamalaa. S. kirjottaa m. m. seuraavaa:

"Raivaajan toimitustapaan näyttää syöpyneen vakituiseksi ilmiöksi eräs piirre, joka aikaisemmin ilmeni siinä vain satunnaisesti, hetkillä sellaisilla, jolloin liiallinen hermostuminen oli sen moraalikäsitykset saattanut sekasorron tilaan.

Jokainen, joka tämän syksyn kuluessa on Raivaajaa lueskellut, lienee huomannut, että siinä erikoisella uutteruudella viljellään sanoja sellaisia kuin "hämäräperäinen", "salaperäinen", "maanalainen" j. n. e.

Hiljakkoin oli Raivaajassa artikkeli, jossa erikoisesti painostettiin kuinka nykyisenä aikana "sanoilla leikkiminen" on vaarallista. Artikkelissa viitattiin ankariin poikkeuslakeihin ja huomautettiin kuinka harkitsemattomat sanat voivat erittäin helposti johtaa nykyaikana vakaviin selkkauksiin.

Tästäkin päättäen lienee oikeus olettaa, että Raivaajan toimitus on erinomaisen hyvin tietoinen siitä, että sanat mitä sanotaan, varsinkin julkisessa lehdessä, otetaan huomioon muuallakin kuin lehden varsinaisen lukijakunnan keskuudessa.

Kuitenkin Raivaaja on innostunut leikkimään mainitunlaisilla sanoilla.

Se leikkiminen on vain järjestetty siten, että sen mahdolliset vakavat seuraukset joutuvat joittenkin muitten maksettaviksi.

Raivaaja on ikäänkuin asettanut itsensä näytteille erikoisena "laillisuuden" ja "julkisen toiminnan" kaitsijana järjestömme keskuudessa.

Jokainen ken ei halua kyyristyä sen siipien suojaan on epäilyttävä, sen toiminta on "hämäräperäistä", "salaperäistä", "kyseenalaista" ja kaikille sellaisille katsoo Raivaaja olevansa velvollinen latelemaan varotuksia "maanalaisen toiminnan" turmiollisuudesta j. n. e. — ikäänkuin todellakin olisi jostakin sellaisesta kysymys.

"Mutta hyvät ihmiset, eikö nyt saisi edes varottaakaan", voi Raivaaja tähän tekopyhänä huudahtaa.

Saapa niinkin, mutta varottamistakin on monta sorttia.

Tämän asian valaisemiseksi — ei Raivaajalle, sillä se sen liikakin hyvin käsittää, vaan niille, jotka eivät ehkä ole tulleet sitä merkille panneeksi — sallittakoon käyttää esimerkkiä:

Otetaan esimerkiksi pankkiliike, joka toimii Raivaajan yhteydessä. Tämän liikkeen laillisuutta tai luotettavaisuutta vastaan emme ole kenenkään kuulleet mitään esittävän. Mutta olettakaamme, että esimerkiksi tässä lehdessä alettaisiin tuohon rahalaitokseen viittaillen erittäin huolestuneessa äänilajissa selitellä kuinka laitoksessa, jossa työläisten varoja käsitellään, on parasta noudattaa rehellisyyttä, että kähveltäminen voi tuottaa onnettomia seurauksia j. n. e. Nämä selitykset voitaisiin vielä lopettaa seuraavantapaisilla huomautuksilla:

"Me emme suinkaan tahdo sanoa, että mitään olisi vinossa, mutta me vain haluamme todeta sen tosiasian, että keljuttelulla ei yleensä pitkälle potkita ja että lurjuksia, missä tahansa niitä esiintyneekin, on työläisten kavahdettava." Tämä olisi vain ystävällistä, isällistä neuvoskelua ja huolehtimista ja yleispäteväin tosiasiain mainitsemista. Mutta pitkällekään ei tätä isällisyyttä tarvitseisi jatkaa ennenkuin sen vaikutukset alkaisivat asianomaisessa paikassa tuntua. Laitosta alettaisiin katsella epäluulolla ja kenpä tietää vaikka jonakin päivänä jotkut viranomaisetkin saisivat päähänsä, että siinä talossa ei taida olla kaikki cikein, koska sitä lähellä olevissa piireissäkin jo ollaan huolestuneita.

Tämä on vain esimerkki.

Mutta kun asetamme tuon rahalaitoksen tilalle koko järjestömme orgaaneineen, pankkilakien tilalle poikkeuslait ja pankkivirkamiesten tilalle Palmerin miehet, niin ovat meillä edessä samat suhteet toisella alalla ja voimme ehkä paremmin ymmärtää millaiset menestymisen mahdollisuudet Raivaajalla on isällisessä huolenpidossaan.

* * *

Äskettäin oli Raivaajassa eräs kirjotus sosialistipuolueen ja järjestömme välisistä suhteista, siis asiasta joka on harkinnanalaisena järjestömme keskuudessa.

Kirjotuksessa huomautettiin olevan järjestöllämme edessä vain kolme mahdollisuutta: 1) joko pysyä Amerikan sosialistipuolueessa, 2) hävitä kokonaan, ja 3) joutua vainottavaksi poikkeuslakien perusteella.

Koska häviämisen mahdollisuus ei ole mikään mahdollisuus silloin kun on toimimisesta kysymys, niin jää kirjotuksen mukaan jälelle itseasiassa vain kaksi mahdollisuutta: joko kuulua Amerikan Sosialistipuolueeseen tai joutua Palmerin vainottavaksi.

Ja näyttää siltä, että juuri näissä merkeissä haluaa Raivaaja tätä kysymystä käsiteltävän.

Se haluaa tehdä asiasta "laillisten" ja laittomain" välisen kysymyksen, "julkisuutta" ja "maanalaisuutta" edustavain välisen kysymyksen.

Tätä vaatii sen taktiikka.

Kaikki, jotka esimerkiksi eivät katso vastaavan tarkotustaan veron maksun sosialistipuolueelle, pyrkii se leimaamaan laittomuuden edustajiksi.

Sosialistipuolueeseen kuuluminen tulisi siis ikäänkuin pakoksi, tai ainakin sellaiseksi välttämättömäksi turvakeinoksi, johon "pahempia seuraauksia välttääkseen" on alistuttava.

Tämän kirjottaja on ollut tähän saakka sosialistipuolueessa pysymisen kannalla eikä ole vieläkään vakuutettu siitä, olisiko eroamisesta vastaavaa hyötyä, mutta juuri tämä puoluetta kohtaan olemassa oleva myötätunnon jäännös se joutuukin kovimmalle koetukselle silloin kun puolueeseen kuulumista aletaan suositella ikäänkuin jonakin nöyryyden todistuksena ja ekskyysinä taantumusta edustavain virkamiesten edessä.

Näiden Raivaajassa esitettyjen mahdollisuuksien johdosta sallittanee huomauttaa, että ei suinkaan sitä nyt miestä sentään linnaan panna vielä sen vuoksi, jos se eroaa sosialistipuolueesta. Se pelottelu tuntuu jo kovin joutavalta.

Ja mikäli järjestömme on kysymyksessä, niin riippunee kai sen menestyminen ja toimintaoikeuksien säilyttäminen edes hiukkasen siitä, miten se toimintansa järjestää, mitä se ohjelmanaan pitää ja miten se toimii.

Julkisena järjestönä on järjestömme aina toiminut ja osannut toimintansa järjestää. Vähät se on ollut Amerikan sosialistipuolueen huolenpidosta siinä suhteessa riippuvainen.

Pahimpana vastuksena tulisivat järjestöllämme, jo sse itsenäiseksi jäisi, olemaan poliittiset ilmiantajat, julkiset ja salaiset. Ne "eivät heittäisi kirvestään järveen", vaan silloinpa vasta niiden kirveet alkaisivatkin heilua. Mutta kun he kirveitään kiveen hakkaisivat aikansa, niin ehkäpä väsyisivät."

IMPERIALISMIN HINTA

Länsimaisen "sivistyksen" levittäminen tulella ja miekalla siirtomaihin tulee hyvin kalliiksi. Seuraava lyhyt kuvaus Englannin kokemuksista Mesopotamiassa, julkaistu Manchester Guardianissa, osottaa mikä imperialistisen kunnianhimon seurauksena saattaa olla:

"Asiat kehittyvät entistä huonommiksi Mesopotamiassa. Tämä maa näkyy alati nielevän enemmän ja enemmän miehiä ja ammukkeita. Sinne majotettujen joukkojen miesvoima ei voi olla nykyään alle 100,000 miehen, ja että mitään pikaista rauhaisua ei ole tiedossa, sitä osottaa uusien apujoukkojen lähettäminen Indiasta sekä korkeavoimaisten moottorivaunujen ostaminen ja panssaroiminen. Miehitysjoukot Hillahissa, Kufassa ja Samavassa ovat edelleenkin vihamielisten heimolaisjoukkojen piirittämänä. Sir Percy Cox saapuu näinä päivinä Mesopotamiaan täysillä valtuuksilla selvittää tilanteen, mutta pikaisesta tilan parantumisesta on vähän toivoa."

Tämän lisäksi on Englannilla miehitysjoukkoja Egyptissä, Palestinassa, Anatoliassa, Persiassa ja muualla, jotka nielevät tavattomia summia. Ja kaiken tämän murheen keskellä ovat kotoiset asiat mitä ikävimmällä kannalla — Irlannin-kysymys syvälle tunkeutuvana okaana kyljessä ja yleislakko emämaassa uhkaa saattaa koko imperialistisen ruuansulatuksen epäkuntoon.

Lakkojen vaikutus työväenliikkeeseen

"Ensimäinen yksinkertaisin, heikoin ja samalla alkuperäisin työväen järjestymismuoto on lakko, se on liitto, joka on satunnainen ja väliaikainen työläisten yhdistyminen jonkun yksityisen käytännöllisen pyrkimyksen perusteella ja ilmenee se siinä, että yhteisesti lakataan työstä. Sitäpaitsi lakot usein ovat olleet pysäyksenä lujempien ja pysyvämpien järjestöjen syntymiseen, joita ovat esim. ammattiyhdistykset." —

A. Bogdanoff.

Seuratessamme työntekijäin taloudellisten järjestöjen perustamisvaiheita, tulemme melkein poikkeuksetta siihen tulokseen, että ne ovat saaneet, varsinkin maaseuduilla, alkunsa silloin, kun paikkakunnan työnostaja on kyennyt polkemaan työvoiman hinnan niin alas, etteivät työläiset ole kyenneet ostamaan alkeellisempienkaan vaatimuksien edellyttämiä elintarpeita. Kuten Bogdanoff mainitsee, on lakko ensimäinen liittoutuma, jossa usein pysyväisemmät taloudelliset järjestöt ovat kehittyneet. Tämä todellisessa elämässä kehittynyt järjestäytymismuoto on sellainen, ettemme voi lainkaan asettua arvostelemaan järjestöiden olemassaoloa, vaikka edelleen useat järjestöt ovat vailla poliittista luonnetta, vaan meidän on niitä kehitettävä. Käytännöllinen toiminta osoittaa, että vielä meidän päivinämmekin on teollisuusalolla valitettavan suuret ne työläisryhmät, jotka eivät kiinnitä lainkaan huomiotaan työväen poliittisiin kysymyksiin. Taloudellisiin järjestöihin saadaan heidät ensin vain palkkausolojen kurjistumista vastustavasta taistelutarkoituksesta. Samoin palkkausolojen kurjistumista vastaan taisteluun siksi, kun ei pidä paikkaansa se, että työväki kohottaa palkkoja keskinkertaisia tapojen muodostamia elinkustannuksia korkeammalle, vaan työväki taistelee jatkuvaa kurjistumista vastaan. Kurjistuminen tapahtuu varsin nopeasti siksi, etteivät työvoiman ostajat, nykyään vallassa oleva luokka, milloinkaan tee laskelmia siitä, riittävätkö työvoimasta maksetut hinnat korvaamaan työntekijäin elinkustannuksia. Jokainen työnostaja on huomannut sen, ettei ammattioppineenkaan nälkäkuolema merkitse hänelle paljoakaan, sillä lihastyövoima korvataan koneilla, jonka avulla pystyy työskentelemään naiset, lapset ja maaseudun teollisuusseuduille karkoittava n. s. teollisuuden vara-armeija. Loppuun uupuneet työläiset, sen jälkeen, kun ovat menettäneet kaiken energiansa eli työtarmonsa ja -kykynsä, siirretään köyhäintalolle hivuttamalla teloitettaviksi (nälällä) tai uupuneina suoraan kärrätään tunkiolle. Tätä suurta kurjistumista vastaan työväki on liittoutunut ensin vain lakon muodossa ja myöhemmin muodostaen varsinaiset taloudelliset taistelujärjestönsä, joiden avulla kokoavat voimaansa aika ajottain kohottaakseen elintasonsa nälkärajan alapuolelta, edes vähän siedettävämmälle tasolle.

Työn ja pääoman välinen kamppailu on saavuttanut yhä voimakkaamman kantavuuden. Työnostajat, muodostaen harvojen käsin kasaantuneen pääoman avulla vallan, ovat kahdennellakymmenellä vuosisadalla palautuneet varmoihin muotoihin kapitalistisen kehityksen viimeisen asteen. Vapaan kilpailujärjestelmän sijalle astuivat monopolit. Trustit, syndikaatit ja kartellit ovat vallanneet haltuunsa kokonaisia tuotannonaloja, ei vain erinäisissä valtioissa, vaan koko maailmassa. On kehittynyt pankkien yliherruus, ja pääoma yksin määrää kaiken toiminnan. Tämän pääomien keskittymisen seurauksena oli imperialistinen maailmansota vuosina 1914—1918, joka osittain vieläkin jatkuu. Sodan aikana olivat työntekijät taloudellisten järjestöjen johtamat palkkaliikkeet vallassaolevien työnostajain tukeman aseellisen sotalaitoksen avulla kiellettyt; jokaisen työlakon johtajat vangittiin, ja lakkoihin osaaottaneet työläiset olivat täydellisesti mielivallan uhreina.

Kun näin kyettiin estämään taloudellisten järjestöjen toiminta, niin suotiin erikoinen hyvä tilaisuus jokaiselle pienimmällekin työnostajalle rikastua muutamssa vuodessa työntekijäin työvoiman hinnan polkemisella. Jo porvarilliset tilastotieteilijät ovat numeroilla osoittaneet työväenluokan elintason laskemisen. Sodan rahalliset seuraukset saattoivat voittajamaissakin tuotteiden hinnat kohoamaan työpalkkoja paljon suuremmiksi. "Korkein Neuvosto" on tunnustanut, että hinnat ovat kohonneet 120 prosentilla, mutta työpalkat vain 100 prosentilla. Yksistään jo Ranskassa hinnat ovat kohonneet 300 prosentilla, mutta työpalkat vain 200 prosentilla. Korkeat hinnat keräävät pienille ryhmille suuria voittoja(mutta kansanjoukot joutuvat voittajamaissakin sodan synnyttämisen seurauksien johdosta vieläkin suurempaan kurjuuteen.

Historian laki on järkähtämätön. Ja sitä osoittaa työntekijäin toiminta koko maailmassa. Työntekijäin taloudelliset järjestöt ovat kaikissa maissa entistä voimakkaammin tarttuneet työlakko-aseeseen, taistellakseen kurjistumista vastaan. Lakot aaltoilevat yli Europan ja Amerikan, kohottaen työntekijäin toveriphenkeä ja lopullista taisteluvoimaa.

Työlakkoon ryhtyessään tulevat kaikki työläiset lähemmin kosketuksiin maailman tapahtumien kanssa. Lakon aikana pidetään suuria lakkoon osaaottaneiden työläisten kokouksia, joissa melkein poikkeuksetta keskusjärjestöiden edustaja tekee selvää maailman tapahtumista. Näin saadaan työläiset tietoisiksi koko porvarillisesta, anarkistisesta tuotanto järjestelmästä. Työläiset kiinnittävät entistä tarkempaa huomiotaan pääoman valtaan, joka kerää muutamille harvoille äärettömät rikkaudet ja yläkylläisyydet. Viime aikoina ei ole tarkkoja numeroja työntekijäin synnyttämästä lisäarvosta mutta niiden numeroiden mukaan jolta on saatu v. 1907, olivat Amerikassa porvarien jotka eivät ottaneet työhön osaa, voitot 161 ja puoli prosenttia työntekijäin palkoista.

Palkkatyöläiset tulevat lakkojen aikana entistä läheisemmäksi toisilleen. Kaikenlainen "kasti" - järjestelmä häviää olemattomiin toverikurin ja hengen kasvaessa. Kuri, joka on työväen luokkataistelussa erittäin tärkeä, voi parhaiten kasvaa taloudellisten järjestöjen lakkojen ohjelman yhteydessä. Lakot tuovat mukanaan paljon tarkkaa järjestämistä, kokoustapojen ja neuvottelujen oppimista. Siis työlakot muodostuvat suuriksi valistustilaisuuksiksi, jotka erittelevät työläisistä pois kaiken saamattomuuden, yksilöetujen tavottelun ja viimeisetkin porvarillisen maailmankatsomuksen jätteet.

Kaikkialla missä työnostajat eivät suostu neuvottelujen avulla kohottamaan työpalkkoja, vaan typeryydessään pakottavat työntekijät järjestöissään päättämään lakkoon ryhtymisen, kaivavat sillan pois kapitalistiselta tuotanto järjestelmältä, sillä jokainen lakko kasvattaa työväenluokan tietoisuutta ja vallankumouksellista käsitystä.

Me voimme tyytyväisinä vastaanottaa kaikki työnostajain palkankorotuskiellot. Ne kehittävät työntekijäin taloudelliset järjestöt vallankumouksellisiksi elimiksi; sitä suuremmaksi kasvaa vaatimus tuotannon yhteiskunnallistuttamisesta. K. K.

Työmiehen Joulu

Tämänvuotinen Työmiehen Joulu tulee sisältämään kirjotuksia ja kuvia, joihin tutustuminen tulee herättämään kaikkien luokkatietoisten työläisten mielenkiintoa.

Erikoisesti haluaisimme kiinnittää tällä kertaa lukijaimme huomiota vain muutamiin kirjoituksiin, jotka koskevat tämänpäiväisiä teoreettisia ja taktillisia kysymyksiä.

Tällaisia kirjotuksia on m. m. "Proletariaatin diplomatia" jossa osotetaan niiden uusien tehtävien paljoutta ja tärkeyttä, joita työväenluokka saa valtaan päästyään. Muodostuu aivan uusi diplomatia, ja mitä useamman maan työväenluokka muuttaa tuotantotavan kommunistiseksi, sitä tärkeämpää osaa se esittää diplomaatisestikin niitä kohtaan, joissa porvarillisen tuotannon järjestelmä vielä säilyy. Kirjotuksen on laatinut Y. Halonen.

Toinen tärkeä kysymys tällä hetkellä on finanssikysymys. Kerrassaan valaisevan kirjotuksen on Joulun toimitus onnistunut hankkimaan tästä kysymyksestä. Tässä kirjotuksessa osotetaan kapitalistisen maailman täydellinen rappiotila ja sen pystymättömyys pelastaa vanhaa tuotantojärjestelmää, jonka raunioista nousee uusi. Kirjottaja: Elis Sulkanen.

Neuvostojen syntyminen on monelekin meikäläisellekin melkein kuitsatua. Kuinka ne oikein syntyivät? Siitä tulee huvittava ja pätevä kuvaus, jonka on kirjottanut Suomen vasemmistolaisten keskuudessa tunnettu nim. Sapiens II.

Henkipatto — jokainen tietää, kuka tuon nimimerkin takana on — kirjottaa innostavan kuvauksen siitä miten tällä kertaa tehdään agitatsionityötä Suomen työväenluokan keskuudessa.

Kommunistisen tuotantotavan etusuudesta verrattuna nykyiseen tuotantotapaan on parikin kysymyksen eri puolia käsittelevää kirjotusta.

Urkkijajärjestelmästä työväenliikkeessä kirjottaa tov. H. Koski erittäin valaisevan kirjotuksen; on hyvä tutustua, varsinkin tällä hetkellä, siihen henkin kysymykseen, sillä viiseehin kaikenlaisia urkkijoita ja kaikkialla.

Todella mielenkiintoisen kappaleen Venäjän vallankumouksen historiasta saa lukea kirjotuksesta, jossa valaistaan amerikalaisten lehtien Venäjästä koskevien kirjotusten ja uutisten luonnetta. Kirjotuksen luettuaan pääsee selville siitä, millainen suuremmoinen ase kapitalistisen maailman vallan käsissä on sanomalehti, kuinka se nöyrästi palvelee herransetuja.

"Punikin silmät" on kertomus Suomen vapaussodan jälkiajoilta; parasta lukemista, mitä tältä alalta on saatavissa. Samoin useita muita kaunokirjallisia kuvauksia, jotka koskevat samaa asiaa; erikoisesti huomautamme Emil Lindahlin kirjotuksista, joissa kaikissa tuota asiaa pohdetaan.

Suomen taistelevasta nuorisoliikkeestä on valaiseva kirjotus; osotetaan, että "punanen nuoriso" on vanhemmin vanhemman työläispolven kanssa taistelemaan oikeuksien puolesta.

Uskallamme vakuuttaa, että Työmiehen Joulun runot ovat ensiluokkaisia. Ei käytetä mitä sattuu. Henkipatto, Lindahl, Eemeli Parras, Rutanen ja monet muuta ovat antaneet parastaan.

"Henkipatto" on meille kirjottanut, että toverit Kuusinen, Sirola ja Gyling lähettävät kukin kirjotuksensa lehteä varten; kun näiden toverien postimahdollisuudet ovat pienemmät kuin muiden, eivät kirjotukset ole vielä saapuneet, mutta voneevat vielä saapua.

Työmiehen Joulun kuvitus on myöskin "up-to-date".

Luluunottamatta tov. Suvannon piirustamaa kaksiväristä kansikuvaa tulee lehti sisältämään kuvia taistelusta, jotka tällä kertaa kiinnittävät kaikkien luokkatietoisten työläisten huomiota.

Varmaankin jokainen katselee kaksomasta päästyäänkin erästä valokuvajäljennöstä, joka kuvaa bolshevikisotilaiden leirielämää taistelujen välissä Puolan rintamalla. Se on suuri koko sivun laajuinen kuva. Iloisilta näyttävät miehet, joskin parta on päässyt pitkäksi. Pistelevät "mojakkaa" poskeensa, jonkun paikkaillessa housujaan talvikuntoon. Paras kuva mitä koskaan on puna-armeijan leiristä otettu.

Tampereen taistelujen jälkiselvittelyistä eli "valkaisusta" on kammottavan selväpiirteinen kuva; osottaa mitä porvaristo tekee kun se saa voiton. Joulun onnistui saada kuvia Suomesta jossa niitä salaa levitetään.

Kaliniinista on koko sivun hienon piirustus, jonka on tehnyt Suvanto